

Arrest

nr. 68 735 van 18 oktober 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 4 mei 2011 het Rijk binnen en dienden op 6 mei 2011 een asielaanvraag in. Op 8 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw S. M. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, geboren op 30 januari 1971 in Miratoc in Servië. U bent Servisch staatsburger. In 1993 huwde u met uw man, I. M. (CGVS 11/15772, O.V. X). U hebt vier kinderen. U woonde met uw gezin en met uw schoonouders in het dorp X (gemeente

Presevo). Ten tijde van het conflict in de Presevo-vallei in 2001 was uw broer A. A. lid van het UÇPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). Hij vocht tegen het Servische leger. Op 18 februari 2001 was u met uw moeder op weg om uw broer te bezoeken. U werd tegengehouden aan een Servische controlepost. Toen de Serviërs u vroegen waar u naartoe ging, zei u dat u kennissen wilde bezoeken. U durfde niet te zeggen dat u uw broer die bij het UÇPMB vocht wilde bezoeken. De Serviërs lieten u en uw moeder passeren. U zag uw broer ongeveer 50 meter verder uit een jeep stappen. Op dat moment werd hij doodgeschoten door Servische soldaten. U hebt uw broer meteen op de grond zien vallen. Een vriend van uw broer heeft zijn lichaam in de jeep getrokken. Uzelf en uw moeder zijn een huis binnengegaan toen jullie merkten dat er geschoten werd. U verklaart dat u een trauma hebt opgelopen toen u zag dat uw broer neergeschoten werd. Sinds die dag hebt u last van hoofdpijn, hoge bloeddruk, een hoog cholesterolgehalte en diabetes. U hebt enkele maanden niet gemenstrueerd door de stress. U hebt veel angst. U hebt ook hartkloppingen. Soms valt u flauw. U hebt ook nachtmerries over uw broer. U bent sinds 2001 in behandeling voor uw gezondheidsproblemen. De diagnose posttraumatische stress werd gesteld. U raadpleegde onder meer een cardioloog, een gynaecoloog en een andere arts voor uw diabetes. Deze dokters waren in het ziekenhuis van Presevo gevestigd. Zij schreven u medicatie voor. U kreeg ook injecties met Lexilium toegediend. Drie of vier maanden na de dood van uw broer raadpleegde u een psychiater. U hebt enkele gesprekken met hem gehad. Deze psychiater schreef u medicatie voor. U ging ongeveer één keer per maand naar de psychiater, om een nieuw voorschrift voor uw medicatie te halen. Tot aan uw vertrek naar België was u bij verschillende artsen in behandeling. Ondanks de verschillende behandelingen, voelt u zich nog steeds niet goed. Uw symptomen zijn wel minder, maar ze zijn nog aanwezig. U bezocht in Servië regelmatig de imam in de hoop u beter te voelen. U stelt bovendien dat u na de geboorte van uw zoon in 2002 te snel uit het ziekenhuis van Vranje ontslagen werd. Initieel was u gezegd dat u een week in het ziekenhuis moest blijven. Later werd u echter door een andere arts meegedeeld dat u meteen naar huis moest gaan. U vermoedt dat de arts dit zei omdat uw broer UÇPMB-soldaat was geweest. Sindsdien durfde u geen Servische artsen te raadplegen. U verklaart voorts dat Albanezen in Servië geen rechten hebben. Zo zouden uw kinderen geen hoger onderwijs kunnen volgen in Presevo en diploma's uit Kosovo zouden niet erkend worden. In Servië voelde u zich niet veilig door de aanwezigheid van de gendarmerie. In november 2010 werd u op een avond ziek. U had een erg hoge bloeddruk. Uw man was met u op weg naar de dokter in Presevo, toen u werd tegengehouden door de gendarmerie. Zij vroegen u waar u naartoe ging, en waarom dat zo laat op de avond moest gebeuren. Ze bevalen u zo snel mogelijk weer naar huis te gaan. U bent die nacht niet bij de dokter in Presevo geweest. Uw echtgenoot heeft u thuis proberen te verzorgen. Dit incident zette u ertoe aan uw land te verlaten. U bent op 3 mei 2011 met uw kinderen vanuit Servië met de bus naar Duitsland gereisd. Daar vervoegde u uw echtgenoot, die al twee weken bij zijn broer in Stuttgart logeerde. De broer van uw man heeft u allen op 6 mei 2011 naar België gebracht. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Bij een terugkeer naar Servië vreest u niet te kunnen genezen. U vreest ook dat men u of uw gezin iets zou aandoen als ze zouden weten dat u in België asiel heeft aangevraagd. U legt de volgende documenten neer: een uitnodiging van het UÇPMB voor een gedenkdienst voor uw broer, vier foto's van de begrafenis van uw broer, een kopie van een attest van de veteranen organisatie van het UÇPMB, afgegeven op 13 juni 2011, uw ziekteboekje, 5 pagina's medische attesten uit Servië en een medisch attest uit België. Bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u bovendien uw paspoort neer, en de paspoorten van uw vier kinderen, allemaal afgegeven op 7 april 2010, en het paspoort van uw man, afgegeven op 12 november 2008.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U hebt in mei 2011 Servië verlaten omwille van het feit dat u niet genezen werd van uw fysieke en psychische gezondheidsproblemen. U stelt dat deze problemen veroorzaakt zijn door het feit dat u hebt gezien dat uw broer A. neergeschoten werd door het Servische leger op 18 februari 2001 (CGVS 11/15772B, p. 7, p. 9). Uit uw relaas blijkt dat dit incident u erg heeft aangegrepen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u persoonlijke vervolgingsfeiten hebt meegemaakt tijdens het conflict in de Presevovallei (CGVS 11/15772B p. 7-9). Bovendien is de situatie sinds het conflict tien jaar geleden aanzienlijk gewijzigd. Uit de informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is blijkt immers dat er de laatste jaren geen ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Zuid-Servië. Wel is er sprake van een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie -

een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel stevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van dien aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. 2 Wat betreft de problemen die ontstaan zijn na de dood van uw broer, moet vastgesteld worden dat deze van medische aard zijn. Er kan geen verband worden gelegd tussen uw medische problemen en de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U hebt immers niet aangetoond in Servië (omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève) geen behandeling voor de door u aangehaalde problematiek te kunnen krijgen. U kon in Servië sinds 2001 bij verschillende dokters terecht voor raadpleging. Zo was u in behandeling bij een cardioloog, een gynaecoloog en een arts voor uw diabetes in het ziekenhuis van Presevo (CGVS 11/15772B, p. 10). Zij hebben u medicatie voorgeschreven. Enkele dagen na de dood van uw broer kreeg u ook injecties met Lexilium toegediend (CGVS 11/15772B, p. 11). Enkele maanden na de dood van uw broer raadpleegde u een psychiater. Met hem had u regelmatig gesprekken. Ook hij schreef u medicatie voor. U ging ongeveer maandelijks naar deze psychiater vanaf 2001 tot vlak voor uw vertrek uit Servië (CGVS 11/15772B, p. 12). Wat betreft het feit dat u in 2002, in uw ogen, te snel werd ontslagen uit het ziekenhuis van Vranje omdat men erachter was gekomen dat uw broer soldaat was geweest, moet vastgesteld worden dat dit een uitspraak is die enkel gestoeld is op een vermoeden. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dat denkt, verklaart u dat het niet anders kan (CGVS 11/15772B p. 10). Nogmaals gevraagd waarom u dat denkt, zegt u enkel dat Serviërs dergelijke zaken zo regelen als het over Albanezen gaat (CGVS 11/15772 p. 10). Uit uw verklaring blijkt niet dat er een concrete aanwijzing is om te denken dat dit de reden van uw snelle ontslag was. U kan dus niet hard maken dat u een andere medische behandeling zou hebben genoten omwille van de familieband met uw broer. Deze door u aangehaalde gebeurtenis, die negen jaar geleden zou hebben plaatsgevonden en die sindsdien geen verdere gevolgen had, volstaat op zich niet om op de dag van vandaag nog een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Ze volstaat evenmin als zwaarwegende grond om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wat het door u aangehaalde probleem met de gendarmerie betreft, dient te worden opgemerkt dat uit deze éénmalige gebeurtenis niet kan worden geconcludeerd dat het een beleid van de gendarmerie is om aan Albanese burgers de toegang tot dringende medische verzorging te ontfangen. Uw man verklaart expliciet dat er behalve dit geen incidenten met de gendarmerie gebeurd zijn (CGVS 11/15772, p. 5-6). Uit dit feit kan evenmin worden besloten dat de nachtelijke patrouille de bedoeling had u opzettelijk schade te berokkenen en dat bovendien te doen omwille van uw etnische achtergrond. Noch uit uw verklaringen, noch uit die van uw man kan afgeleid worden dat de mensen van de gendarmerie jullie gewelddadig of discriminatoir behandeld hebben (CGVS 11/15772B p. 8 & CGVS 11/15772 p. 4-6). De bepaalde patrouille die u die nacht ontmoette kan een verkeerde inschatting van de medische- of veiligheidssituatie hebben gemaakt en een onoordeelkundige beslissing hebben genomen. Wat er ook van zij, de gendarmerie had u wel terug naar huis gestuurd vanwege het nachtelijke uur maar had u niet verboden om telefonisch contact op te nemen met een arts of een hospitaal. Indien het werkelijk om een noodgeval ging had u de ambulance kunnen telefoneren. U deed dat echter niet. Omwille van de bovenstaande redenen wordt geconcludeerd dat het aangehaalde feit geen vervolging aannemelijk maakt in de zin van de vluchtelingenconventie of een gegronde vrees voor zulk een vervolging rechtvaardigt. De gebeurtenis heeft ook niet geleid tot ernstige schade en is niet voldoende zwaarwegend om aan te nemen dat u een reëel risico op zulke schade loopt. U stelt nog dat Albanezen in Servië geen rechten hebben. Zo zouden uw kinderen geen hoger onderwijs kunnen volgen

in Presevo en dat diploma's uit Kosovo niet erkend worden. Hier moet worden vastgesteld dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als daad van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te beschouwd worden. Evenmin omvat dit een risico ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt trouwens dat de Servische autoriteiten wel degelijk inspanningen leveren met betrekking tot het probleem van het hoger onderwijs in de Albanese taal in uw regio en de erkenning van Kosovaarse diploma's in Servië. Zo werd in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa) en het US Agency for International Development in oktober 2009 een regionale afdeling van de Faculteiten Economie en Rechten geopend in Medvegjë waar ook in de Albanese taal wordt lesgegeven. Nieuwe regionale afdelingen van diezelfde faculteiten in Bujanoc en Preshevë staan tevens in de steigers voor dit jaar. Tevens besliste het Servische ministerie van onderwijs eind 2008 om door UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) afgestempelde diploma's van de universiteit van Prishtinë te erkennen in Servië. Wat er ook van zij, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de 3 Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen, op zich of cumulatief, dermate ernstig zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Wat tot slot uw bewering betreft dat u vreest te worden vervolgd omwille van uw asielaanvraag in België moet worden vastgesteld dat u daar geen aannemelijke argumenten voor aanbrengt. U kan niet concretiseren waarom de Servische autoriteiten dat zouden doen en welke problemen u zou kennen, met uitzondering van de mogelijkheid dat uw paspoorten zouden worden ingetrokken (CGVS 11/15772B, p. 17-18). Het CGVS is zich niet bewust van het feit dat de Servisch autoriteiten personen die terugkeren, na een weigering van een beschermingsstatus in een Europees land, zouden vervolgen. Wat betreft de mogelijkheid dat uw paspoort zou kunnen worden ingetrokken bij terugkeer moet worden gezegd dat dit een zaak is die, voor zover ze een gevolg is van een legale gerechtelijke handeling, behoort tot de soevereiniteit van de Servische staat en die als dusdanig geen vervolging of ernstige schade uitmaakt. De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort en de paspoorten van uw gezinsleden ondersteunen uw identiteit en nationaliteit. Die worden hier niet in vraag gesteld. De uitnodiging van het UÇPMB voor een gedenkdiens voor uw broer, de foto's van de begrafenis van uw broer en de kopie van het attest van de veteranenorganisatie van het UÇPMB tonen aan dat uw broer Artan Abazi gesneuveld is tijdens het conflict in 2001. Ook dat wordt niet in twijfel getrokken. Het attest van de veteranenorganisatie van het UÇPMB stelt dat u aan een trauma lijdt. Gezien dit attest niet is afgegeven door een arts, kan hieraan echter geen bewijswaarde worden gehecht. Uw ziekteboekje en de medische attesten tonen aan dat u in Servië en in België verschillend artsen raadpleegde. Dat wordt evenmin betwijfeld. Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot, I. M. (CGVS 11/15772, O.V. 6.809.193) heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is als bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing voor mijnheer I. M. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, geboren op 4 april 1972 in de gemeente Presevo in Servië. U bent Servisch staatsburger. In 1993 huwde u met uw echtgenote, S. M. (CGVS 11/15772B, O.V. 6.809.193). U hebt vier kinderen. U woonde met uw gezin en met uw ouders in het dorp Zhunice (gemeente Presevo). U hebt Servië verlaten omdat uw echtgenote gezondheidsproblemen heeft. Ze zou ten tijde van het conflict in de Presevo-vallei in 2001 haar broer A. hebben zien neergeschoten worden. A. was lid van het UÇPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). Hij werd neergeschoten door het Servische leger. Deze gebeurtenis zou uw echtgenote getraumatiseerd hebben. U verklaart dat zij regelmatig nachtmerries heeft. Uw echtgenote

was in Servië sinds 2001 in behandeling bij verschillende artsen in Presevo, waaronder een psychiater. De diagnose posttraumatische stress werd gesteld. Ondanks de verschillende behandelingen, voelt uw vrouw zich nog steeds niet goed. De symptomen zijn wel minder, maar ze zijn nog aanwezig. Uw vrouw bezocht in Servië regelmatig de imam in de hoop zich beter te voelen. In Servië voelde uw vrouw zich niet veilig door de aanwezigheid van de gendarmerie. U hebt één incident met de gendarmerie meegemaakt. In november 2010 werd uw vrouw op een avond ziek. Ze had een erg hoge bloeddruk. U man was met haar op weg naar de dokter in Presevo, toen u werd tegengehouden door de gendarmerie. Zij vroegen u waar u naartoe ging, en waarom dat zo laat op de avond moest gebeuren. Ze bevalen u zo snel mogelijk weer naar huis te gaan. U bent die nacht niet bij de dokter in Presevo geweest. U hebt uw vrouw thuis proberen te verzorgen. U bent in april 2011 alleen vanuit Servië naar Duitsland gereisd. Daar logeerde u bij uw broer in Stuttgart. Twee weken later is uw echtgenote is u met de kinderen achterna gereisd. Zij is op 3 mei 2011 met de bus uit Servië vertrokken. Uw broer heeft u allen op 6 mei 2011 naar België gebracht. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Persoonlijk vreest u niets bij een terugkeer naar Servië. U bent bang dat uw vrouw in Servië niet kan genezen. 1 Uw echtgenote legt de volgende documenten neer: een uitnodiging van het UÇPMB voor een gedenkdienst voor uw schoonbroer, vier foto's van de begrafenis van uw schoonbroer, een kopie van een attest van de veteranen organisatie van het UÇPMB, afgegeven op 13 juni 2011, haar ziekteboekje, 5 pagina's medische attesten uit Servië en een medisch attest uit België. Bij de asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken legde uw echtgenote bovendien haar paspoort neer, en de paspoorten van uw vier kinderen, allemaal afgegeven op 7 april 2010, en uw paspoort, afgegeven op 12 november 2008.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag op dezelfde motieven is gebaseerd als deze van uw echtgenote, S. M. (CGVS 11/15772B, O.V. 6.809.193). Aangezien inzake haar asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenote luidt als volgt: “

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake verzoekster wordt integraal hernomen]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich op de “schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet” en de “Schending van de motiveringsplicht”.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering

zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers verklaarden Servië te hebben ontvlucht omwille van verzoeksters medische problemen waarvoor zij geen adequate medische verzorging zou gekregen hebben, omwille van hun vrees voor de Servische gendarmerie en omdat hun kinderen door hun Kosovaars diploma studiemoeilijkheden hebben.

4.2. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen gesteund zijn op *“onjuiste motieven bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak”* en dat deze eveneens *“onjuist en onvoldoende gemotiveerd zijn door middel van niet-bewezen veronderstellingen”*. Verzoekers verwijzen naar de elementen in hun feitenrelaas en menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal heeft, volgens verzoekers, op basis van *“onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak”* menen te mogen veronderstellen dat zij het bewijs niet leveren te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal enkel uitgaat van veronderstellingen en een eigen interpretatie geeft die niet gesteund wordt door concrete elementen of bewijsstukken. Verzoekers stellen wel degelijk te vrezen voor hun leven daar zij werden bedreigd door de Serviërs omwille van hun Albanese afkomst en omwille van het verleden van verzoeksters broer. Verzoekers voeren aan dat het Commissariaat-generaal “de regels van behoorlijk bestuur” geschonden heeft door hun dossier onvoldoende grondig te onderzoeken. Verzoekers halen verder nog aan dat het aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat zij geen problemen zouden ondervinden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekers benadrukken dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Servië daar zij wel degelijk met de dood bedreigd werden en de plaatselijke autoriteiten hier niets aan konden verhelpen. Tevens werd verzoekster de noodzakelijk medische hulpverlening ontzegd door de gendarmerie die speciaal Albanezen viseren. Het is volgens verzoekers minstens aangewezen om verder onderzoek te doen uitvoeren door de Belgische autoriteiten gezien hun verklaringen volgens hen immers uit hun context werden gehaald en verkeerdelijk werden geïnterpreteerd. Verzoekers werpen tot slot nog op dat zij niet hebben kunnen antwoorden op de argumentatie van het Commissariaat-generaal omtrent de diverse rapporten daar deze niet werden meegedeeld tijdens hun verhoren.

4.3. Waar verzoekers de commissaris-generaal verwijten de ongegrondheid van hun asielmotieven niet te adstrueren en zich louter te baseren op veronderstellingen, dient te worden vastgesteld dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.4. Verzoekers legden hun paspoorten en medische documenten inzake verzoeksters situatie en documenten neer ter adstructie van het verleden van verzoeksters overleden broer bij de UCPMB.

4.5. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Indien uit de neergelegde medische documenten blijkt dat verzoekster inderdaad ziek is, dan tonen ze tevens aan dat zij in medische behandeling was, zij op regelmatige basis door medische specialisten werd

onderzocht en door hen behandeld werd en medicatie kreeg. Daargelaten dat verzoekers niet aantonen dat in Servië alle dokters etnische Serviërs zijn, dienen dergelijke, bijzonder ernstige beschuldigingen jegens de Servische medische instellingen gestaafd te worden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekers op dit vlak bij louter boutse beweringen blijven. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat verzoekster bewust adequate verzorging werd ontzegd, laat staan omwille van haar Albanese etnie.

4.6. Wat de financiële motieven betreffen dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen louter om financiële redenen en op grond van socio-economische motieven in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

4.7. Waar verzoekers hun asielaanvraag verder steunen op de algemene situatie in Servië en in het bijzonder wijzen op het nefaste optreden van de Servische gendarmerie, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Indien uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid van de Servische gendarmerie in de regio van herkomst van verzoekers intimiderend kan voorkomen en er incidenten hebben plaatsgevonden waarbij Servische agenten zich hebben misdragen, dan volstaat dit geenszins om aan te tonen dat verzoekers louter om die reden hun land van herkomst dienden te ontvluchten. Verzoekers tonen immers niet aan dat in Servië de gehele etnisch Albanese bevolkingsgroep systematisch en effectief wordt vervolgd door de Servische autoriteiten met het oog op hen te verdrijven. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal dat zij zich alvorens de bestreden beslissingen genomen werden niet konden verweren tegen de algemene informatie waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd, doch ondernemen in het verzoekschrift niet de minste poging om deze informatie en de hierop gebaseerde vaststellingen te weerleggen. Hoe dan ook, de problemen die verzoekers beweren gehad te hebben met de gendarmerie beperken zich tot het tegengehouden bij een controle en het gecontroleerd worden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5), wat bezwaarlijk als abnormaal kan worden beschouwd, laat staan een vervolging uitmaakt. Verder verklaarden verzoekers evenmin problemen te hebben gehad met Servische burgers (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.17). Tenslotte wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers omwille van de activiteiten van verzoeksters in 2001 overleden broer voor de UCPMB, werden geviséerd door de Servische autoriteiten. Aldus steunen verzoekers hun asielaanvragen op loutere beweringen die niet worden geobjectiveerd. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij nood zouden hebben aan internationale bescherming. Verzoekers beperken zich overigens in de verzoekschriften tot theoretische beschouwingen en het louter herhalen van hun voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekers tonen evenmin aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 vreemdelingenwet.

4.9. Wat de aangevoerde "*schending van de artikelen 3 en 14 EVRM*" en "*schending van artikel 5 en 8 EVRM*" betreft alsook de "*humanitaire gronden*" die verzoekers aanvoeren ter adstructie van hun asielaanvraag, benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. De Raad ziet overigens niet in hoe de bestreden beslissingen een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt hun land te hebben verlaten omwille van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 77 597 / IV en RvV 77 598 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK